

SVENS BIBELOVERSIGT - PETERS FØRSTE BREV

Bogens hvem, hvad, hvor:

Brevet er det første af Peters to breve i NT og handler om kristent håb under trængsel. I en tid hvor kristne kunne forvente tiltagende modstand, opmuntrede Peter sine læsere til at se på jordelivets trængsel fra et himmelsk perspektiv.

Under Guds styre kunne trængslerne tjene evige interesser, og deres evige herlighed var sikret ved Guds frelse. Deres del var at styrke sig ved Guds nåde og fortsætte i efterfølgelsen af Jesus.

Forfatter:

Brevet blev skrevet af Peter fra Rom, hvor kristne var under forfølgelse og blev sendt til menigheder der lå syd for Sortehavet (1:1; 5:12-13).

De første kristne brugte udtrykket Babylon, som et åndeligt kodeord for Rom, for hvis deres breve skulle falde i forkerte hænder, ville de ikke umiddelbart kunne anklages for statsfjendtlig virksomhed (Åb 17:5-9).

Peter var selv oplært af Jesus og byggede sin undervisning naturligt på hans lære (Sammenlign 2:6-8 med ApG 4: 10-11 og Mark 12:10; 4:14 med Matt 5: 10-12; 5:2 med Joh 21:15-18).

Han havde været vidne til Jesu lidelse og opstandelse (2:14; 3:22; 5:1) og havde selv både svigtet og sejret under modstand (Mark 14:29-66; ApG 5:28-32; Gal 2: 11-13).

Alt dette gjorde ham kvalificeret til at undervise kristne om forhold under trængsel på en nuanceret måde. Peters forfatterskab er siden det 19 årh. blevet betvivlet, fordi brevets græsk menes at være alt for poleret for en ulært galilæisk fisker (ApG 4:13).

Derudover påpeges det, at romerske statsforfølgelser først nåede provinserne i løbet af det 2. årh. Som modsvar til dette kan nævnes, at Peter havde haft tredive års tjeneste blandt græsk-talende kristne og at han i dette brev anvendte Silvanus, også kendt som Silas, en græsktalende jøde som sin sekretær (ApG 15:40; 16:37).

De forfærdelige forfølgelser Nero havde udløst gav rigelig grund til, at Peter ville skrive et rundbrev for at vejlede menigheder i, hvordan de skulle forholde sig. Der er ingen af kirkefædrene der har betvivlet

Peters forfatter-skab og hans brev citeres ofte, bl.a. Klement 96; Polykarp 110; Papias 110; Irrenæus 175.

Tidspunkt:

År 66-67 e.Kr. Brevet er sandsynligvis skrevet i perioden mellem Nero's forfølgelser i år 64 e.Kr. og Peters martyrium, jf. kirke-tradition, i år 68.

Peter har sikkert besøgt Rom flere gange, både i midten af 50'erne, hvor han var en af hovedkilderne bag Markus evangeliet, og på dette senere tidspunkt, hvor både han og Paulus også nævner Markus' tilstedeværelse i Rom (5:12; 2 Tim 4:11; 2 Pet 3:15).

Motiv:

Peter var en ægte hyrde, der skrev for at opmuntre kristne til at fortsætte i Guds nåde på trods af trængsel (1:10,13; 4:10 5:12).

Som Kristus før dem ville de blive til genstand for modstand og had (1:6; 2:12,18-25; 3:13-15; 4:1-6,12-19; 5:1,7-10) og ofte føle sig som fremmede i verden (1:1; 2:9-10).

Men når det skete, opmuntrede han dem til at søge deres styrke i Kristi sagtmodige eksempel, Bibelens klare retningslinier og Guds bevarende og opbyggende nåde.

Bogens opbygning:

1:1-2	Indledende hilsen.
1:1-2	Hilsen til menighederne med bøn om Guds nåde og fred.
1:3-12	Frelsens overvældende virkelighed.
1:3-9	Lovprisning for Guds overvældende frelse.
1:10-12	Kristen frelse bevidnet igennem GT og Evangeliet.
1:13-5:7	Måden hvorpå frelsens liv skal leves i verden.
1:13-25	Det er et liv i hellighed og kærlighed.
2:1-10	Et liv, hvor kristne opbygges som Guds hellige præster.
2:11-3:7	Et liv, som ofte skal leves under udfordrende forhold.
3:8-4:11	Et liv, der følger Jesu eksempel i trængsel og tjeneste.
4:12-19	Et liv, hvor det at lide for Kristus er sandsynligt.

5:1-7	Et liv, der kræver ydmyge ledere og efterfølgere.
5:8-12	Opsummerende formaninger og hilsener.
5:8-11	En åndelig krig som skal overvindes i Guds kraft.
5:11-14	Brevets formål og afsluttende hilsener.

Bogens indhold:

Kristen efterfølgelse under modstand og trængsel.

Brevet er skrevet for at styrke kristent discipelskab, når det møder modstand og trængsel. Ved at understrege evangeliets mægtige sandheder og den treenige Guds virke i deres liv, giver brevet sine læsere mod til at fortsætte efterfølgelsen af Jesus og leve liv, der bringer Gud ære.

I. Indledende hilsen.

Brevet var et rundbrev til kirkerne syd for Sortehavet og nord for Taurus bjergene. Muligvis var disse grundlagt af jøder, der var kommet til tro på Jesus under den første Pinse i Jerusalem (ApG 2:9), men på tidspunktet for brevet var hedninge kristne kommet til (1:1; 2:9-10; 4:3).

Helligånden havde forhindret Paulus og Silas i at arbejde i dette område (ApG 16:6-8), men senere var Peter kommet dertil, sandsynligvis i følgeskab med Silas og Markus (5:12-13).

II. Den kristne frelses overvældende virkelighed.

Guds frelse er en aktiv og evig virkelighed, også selvom den er usynlig og møder modstand og afvisning i verden. Den dag Jesus kommer igen, vil den vise sig i al sin herlighed og kraft men indtil da, vil frelsens eksistens blive bevidnet af Helligånden igennem de hellige Skrifter og Evangeliets forkyndelse.

III. Hvordan kristne skal leve deres frelse ud i verden.

Jesu dyrekøbte frelse har til formål at forvandle kristne, så de kommer til at genspejle Guds hellige og kærlige liv. Ved at leve i et personligt forhold til Jesus Kristus, vil de troende blive opbygget som kongelige præster og kan forkynde hans guddomsmagt i verden.

Denne forkyndelse skal udtrykke sig i både liv og ord. Bibelens anvisninger og Jesu eksempel har til formål at inspirere kristne til at være gode samfundsborgere, medarbejdere og ægtefolk, selv når disse forhold er vanskelige og uretfærdige. Sker dette, vil der produceres åndelig frugt, på samme måde som Jesus gjorde, da han gennemgik sine trængsler.

Igennem Guds kærlighed og nåde skal de bære over med synd og tjene med de nådegaver Gud havde udrustet dem med. Alle i menigheden, både menighedsledere og almindelige medlemmer har ansvaret for at leve dette liv, og kraften dertil kommer kun igennem en ydmyg afhængighed af Guds nåde.

IV. Afsluttende formaninger og hilsener.

Det kristne liv er en åndelig kamp imod Djævelen, men Gud vil udruste og styrke sit folk til at kunne stå fast. Igennem deres trængsler ville Gud grundfæste deres tro og føre dem igennem til sin evige herlighed. Peter afsluttede med at understrege ægtheden i den nåde han forkyndte og derefter hilste dem inderligt fra de plagede trossøskende i Rom, bl.a. Silvanus og Markus, som de kendte.

Bogens temaer:

1 Pet blev skrevet umiddelbart efter den første store romerske statsforfølgelse. Denne forfølgelse var et varsel til de kristne, om hvad de kunne forvente i verden før Jesu genkomst. Men selv sådanne trængsler vil ikke kunne hindre gennemførelsen af Guds frelsesplan.

Temaerne i 1. Peters-brev behandler problemstillinger vedrørende trængsler og hvordan kristne ved Guds nåde kan sejre igennem dem.

I denne verden er lidelse forventelig (1:6; 4:12; 5:9) og ligesom for Jesus, kan det være en del af Guds tilladte plan for den enkelte (2:21-24; 3:17-18; 4:19).

Pga. syndefaldets konsekvenser og almen uretfærdighed i verden vil kristne komme til at opleve forskellige former for uforskyldte lidelser, på lige fod med alle andre mennesker (2:18-19).

Udover disse, kan kristne også udsættes for modstand, bare fordi de tilhører Kristus (4:16). Denne modstand kan udtrykke sig i form af foragt, chikane, voldelige angreb og også som åndelig modstand (2:12; 3:16; 4:4,14; 5:9).

Det er Djævelen, der står bag al antikristelig modstand, fordi han har som mål, at nedbryde troen på Gud og vidnesbyrdet om Gud i verden (5:8).

Udover de uforskyldte lidelser, talte Peter om selvforskyldte lidelser (2:14,20; 4:15), hvor det var helt naturligt at lide. Men igennem Guds nåde, kan selv disse lidelser have en positiv og opdragende effekt på den troende.

I lyset af Guds herlighed er det muligt at have et positivt syn på lidelse (4:13), og lidelse kan afprøve realiteten af den enkeltes tro (1:7; 4:12), samt rense og lutre den (1:7; 4:1-2).

At lide for Kristus, er også en måde at bringe Gud ære på. Dette sker når den troende frembringer åndelig frugt igennem sin trængsel (1:13; 2:19; 3:18; 4:16; 5:9).

Frugten kan være i form af et dybere håb, tro og lydighed imod Gud, såvel som vedholdenhed, mod og medfølelse overfor andre. De der lider for Kristus, kan glæde sig over, at de vil blive godtgjort af ham, når han kommer for at indføre sit Rige (4:12-14).

Endelig er trængsel og lidelse også en måde Gud bruger til at varsle sin kommende dom over verdenen (4:17-18).

Jesus er Guds forbillede for alle der lider uforskyldt og uretfærdigt (1:11; 2:21-23; 4:1-2; 5:1).

Ved at se på ham og lære af ham forstår vi, at det tab vi har her i verden, intet er at sammenligne med den arv, der venter os i herligheden (1:4-7).

Det er Guds ønske at Kirken fortsat skal være en demonstration i verdenen af Jesu overgivelse til Faderens vilje, hans renhed og kærlige omsorg (1:15,22; 2:9,21-25; 4:8).

For at dette kan lade sig gøre, skal de troende modtage Jesu opstandelsesliv, og fortsætte i tillidsfuld overgivelse til ham (1:8; 2:2,24-25; 3:15; 4:19).

Evangeliet er Guds gave til dem der lider. Det fortæller de gode nyheder om, at Gud har overvundet død og synd og tilbyder evig herlighed for enhver, som tager imod Jesu frelse (1:3-4,13,21).

Evangeliet trøster den kristne, ved at forkynde, at Gud drager omsorg for ham og giver ham styrke også i trængsler (3:12; 5:6-7).

Det forkynder at Gud er almægtig og derfor formår at styre disse trængsler, så der udvindes evige værdier ud af dem, der aldrig kunne have været opnået på andre måder (1:6-7; 5:10-11).

Evangeliet forbinder også den troende til en stor, verdensomspændende åndelig familie, hvor han kan opleve forsmagen på sin himmelske hjem (2:9-10; 3:8; 4:7-11; 5:1-4).

Når en kristen både forstår og lever efter evangeliet, skabes der anledninger til både at forklare og begrundede troen, og dette kan føre til at andre også kommer til at tro på Jesus (2:9; 3:1-2,15; 4:19).

Evangeliets mest dyrebare gave er det personlige kærlighedsforhold som det skaber mellem den troende og hans Frelser (1:8-9).

Baggrundsinformation:

I en parentetisk bemærkning, hvor Peter beskrev effekten af Jesu lidelse og død, åbenbarede han, at der var en tilværelse på den anden side af døden (3:18-20). Selvom Jesu døde legeme lå i Josefs grav (Mark 15: 42-46; ApG 2:31) åbenbarede Peter, at Jesus var levende i sin ånd og prædikede i dødsriget. Sandsynligvis var denne forkyndelse en proklamation om hans fuldbragte sejr over synden og døden. Proklamationen skete overfor de oprørske ånder, sandsynligvis både engle og mennesker, der holdtes fængslet i dødsriget.

Bibelen bekræfter andre steder, at der er en bevidst tilværelse mellem død og opstandelse (Åb 6:9-11).

Den afslører også at det drejer sig om to forskellige tilværelser. For dem, der er i oprør mod Gud, opleves tilværelsen som et pinefuldt fængsel (Luk 16:23,26,28; 2 Pet 2:4), mens for Guds børn opleves det som paradiset i Jesu nærvær (1:8-9; Luk 23:45; 2 Kor 5:8; Fil 1:23).

Ved at sammenholde 3:19 og 4:6, er der nogle der tolker Peters ord, som om der gives mulighed for at omvende sig efter døden. I så fald vil dette modsige Bibelens klare lære andre steder (Luk 16:24-31; Hebr 9:27).

Ud fra den betragtning, at det er Gud, der er den ultimative forfatter bag alle Bibelens skrifter, vil det være at misforholke ham, hvis bibelske sandheder bliver frem-lagt på en måde, hvor de modsiger hinanden. Derfor, når et ord har flere betydninger, eller det er svært præcist at forstå hvad forfatteren

mente, kan den bibelske fortolker altid søge frem til Guds lære ved at sammenligne med, hvad han tydeligt har sagt om emnet andre steder. På baggrund af dette, skal Peters ord i lighed med andre skrifter, forstås således, at et menneske kun kan omvende sig i dette liv og at døden besejler menneskers evige skæbne.

Ligesom syndfloden tilintetgjorde en verden i oprør mod Gud, tilintetgør dåben den troendes trældom for synden (3:20-21).

Og ligesom vandet bar Arken sikkert igennem dommen, bærer dåbsbekendelsen den troende sikkert igennem Guds endelige og evige dom. Peter understregede klart, at det ikke var den fysiske dåb, der rensede syndere, men at det var det som dåben symboliserede, der rensede dem. Dåben symboliserer at man bliver man forenet med Jesus i hans død og opstandelse, og når man indgår i denne pagt med Gud, modtager man evig frelse (3:19,21; Rom 6:3-4).

Peters korte brev taler meget om det personlige forhold til Gud som Frelser, Herre og Far og giver mange praktiske anvisninger for, hvordan man skal leve det daglige kristne liv.

Noget af det der sker når Helligånden genføder et menneske, er at det får en overnaturlig trang til at tage imod åndelig føde (2:2) og derved bliver troen noget, der er levende og dynamisk. Peter påpegede forskellige nådemidler som Gud brugte til at indgyde åndeligt liv.

Budskabet i Bibelen formår både at bringe et menneske til tro og at hjælpe ham til at vokse i sit åndelige liv (1:23; 2:2).

Både GT og NT er inspireret af Helligånden (1:10-12) og ved at grunde over budskabets betydning formidler Gud åndeligt liv til læseren (1:10).

I bøn taler man med Gud og Gud bruger bøn til at bevare forholdet levende til sine børn og til at besvare deres begæring (1:3; 3:7,12; 4:7; 5:7).

Gud udruster sine børn med forskellige nådegaver og når disse bruges efter Guds hensigt, bliver både udøveren og modtageren velsignet i deres åndelige liv (4:9-11; 5:1-4).

Ligesom Paulus, lagde Peter vægt på at kristne skulle indrette sig efter den orden, Gud havde lagt i skaberværket, for når dette sker, kommer samfundet, arbejdspladsen, ægteskabet og kirken til at fungere hensigtsmæssigt (2:13-17,18-25; 3:1-7; 5:5-7).

Guds underordnelse betyder ikke at nogen har mindre værdi, men beskriver blot forholdets roller og hvem der har ansvaret i dem. Det drejer det sig aldrig om blind underordnelse under den, der har ansvar, for en kristen skal altid først leve i overensstemmelse med Guds vilje (4:5).

Både Jesus og Paulus viste at kravet til underordnelse ikke betød opgivelse af legitime menneskelige rettigheder (Joh 18:22-23; ApG 16:35-39; 25:10-11).

Som Guds repræsentanter skal de være værdige, ansvarlige og myndige (4:11). De skal have et ydmygt og realistisk syn på sig selv og agte enhver, som de leder højt (3:7; 5:1-4).

Bogens sammenhæng med resten af Bibelen:

Brevet er et af to skrifter forfattet af Apostlen Peter. Brevet bærer tydeligt præg af Jesu lære og der er ligheder med Peters forkyndelse i Apostlenes Gerninger (Sammenlign 1:11 med ApG 2:30-31; 1:20-21 med ApG 2:23,32-36; 2:7-8 med ApG 4:10-11, Sl 118:22, Es 28:16; 3:22 med ApG 2:34-35, Sl 110:1).

Ved at citere bredt fra GT, understregede Peter at hele GT er Guds autoritative Ord og at dets tekster underbygger Evangeliets budskab (1:16,24; 2:6-7; 3:10-12; 5:5).

Selvom de udtrykte deres teologi forskelligt, var Peters evangelium helt i overensstemmelse med Paulus'. Peter støttede sig til Esajas' "lidende tjener" for at beskrive Jesu stedfortrædende og forløsende offer (1:19; 2:22-25; 3:18).

Han fokuserede også meget på frelsens fremtidige fuldendelse ved Jesu genkomst (1:9,13; 4:13; 5:10) og understregede, at synden og Djævelen stadig var aktive fjender, der skulle bekæmpes (1:14-16; 2:1,11; 3:11; 4:1-4; 5:8-9).

Dog pointerede han at frelsens kraft allerede var udløst i den troende ved genfødslen (1:3, 23) og at den ville forvandle og bevare ham indtil Kristi komme (1:4-5,8-9; 2:2-5).

Han understregede at frelsen var et dyrekøbt privilegium (1:18-19; 4:18), som var nødvendigt for at undgå Guds retfærdige og endelige dom (2:8; 3:19-20; 4:5-6,17).

Peter understregede, at Jesus var opfyldelsen af GTs forudsigelser (1:11), og han underbyggede det fra alle tre sektioner i GT

Loven:

1:2 se 2Mos.24:4-8;

visdomslitteraturen:

2:6-7 se Sl 118:22;

Profeterne:

2:22-25 se Es 53:4-9).

Jesus beskrives som Påskelammet

(1:19),

Templets levende Hovedhjørnesten

(2:4-7)

og som Overhyrden for Guds folk

(2:25; 5:4).

Helligånden virker Guds liv ind i den troendes liv (1:2; 2:5; 4:6,14).

Han kaldes Kristi Ånd, fordi han virker igennem Kristus og er udsendt af ham

(1:11; 3:18; Luk 4:14,18; Joh 16:7; ApG 2:33).

Ånden åbenbarer Guds sandheder til profeter og forkyndere og sikrer, at åndelig tjeneste er levende og virkningsfuld (1:11-12; 4:11).

Jesus er mere end et menneske:

Jesus er fra evighed af og blev udvalgt som Frelser før universets skabelse (1:20-21).

Som menneske var Jesus syndfri (1:19; 2:22).

Helligånden er mere end en kraft:

Ånden både vidner og åbenbarer (1:11).

Fader, Søn og Helligånd:

Treenighedens virke kommer til udtryk, ved at Faderen udvælger mennesker til frelse og at Helligånden, på baggrund af Jesu offerværk, effektuerer denne frelse i de troende (1:2). Helligånden kaldes både Kristi Ånd og Guds Ånd (1:11; 4:14).

Bogens mest kendte afsnit:

1:3-12 Frelsens liv oplevet i troen og bekræftet i Skrifterne.

2:21-25 Jesu Kristi dyrebare forbillede.

3:18-22 Tiden imellem Jesu død og hans opstandelse.

4:5-11 Guds nådegaver til forkyndelse og tjeneste.

5:1-11 Holdninger der skal præge ledelse og efterfølgelse.